

De To Veje

Jim, Mike, Ron og Dave døde den samme aften. Kort efter befandt de sig på en sti. Det virkede rigtigt at følge stien. Til sidst kom de til et sted, hvor vejen delte sig. Den ene vej gik til venstre; den anden til højre. De stod et øjeblik og tænkte over, hvad de skulle gøre, da der pludselig dukkede en mand i hvidt op og gav dem nogle instruktioner.

"Velkommen venner," sagde han. "I nærmer jer jeres nye hjem, og jeg er her for at instruere jer så meget, som det er mig tilladt. Som I ser, er der to stier foran jer: Den ene fører til Himlen, et sted som er smukkere, end I kan forestille jer. Den anden fører til Helvede, et land fyldt med mørke, fortvivlelse og forkrøblede individer. Det eneste, jeg kan fortælle jer, er, at I hver især skal vælge en sti, men når I er nået frem til bestemmelsesstedet, kan I ikke længere vende tilbage. Hvis I når frem til Himlen, skal I blive der, eller hvis I når frem til Helvede, skal I blive der. Èn ting mere kan jeg sige. I skal ikke være bange, for den belønning I får til sidst, vil være netop den, som I har fortjent. Gå nu tillidsfuldt fremad, og hvis I har levet et retfærdigt liv, vil I høste, som I har sået. I må fortsætte fremad én ad gangen, og hver især må I gå alene."

Da han havde sagt det, forsvandt manden. De fire stod der forbløffede over denne noget tilfældige metode til at finde Himlen eller Helvede. Til sidst besluttede de sig for at fortsætte, og de trak lod om, hvem der skulle gå først. Jim fik chancen først og valgte stien på højre hånd. Han tænkte, at denne sti måske ville føre ham til Himlen, fordi "den højre hånd" mindede ham om Trosbekendelsens: "...siddende ved Gud Faders den Almægtiges Højre hånd..." Men da han gik fremad, hørte han rasende lyde fra vilde dyr. Det så ud, som om skyerne skjulte solen, og det virkede, som om jorden rystede under ham. Han blev meget bange og tænkte: "Måske har jeg valgt den forkerte sti." Han vendte om, gik tilbage til de andre og fortalte dem om sin oplevelse. Så besluttede han sig for at prøve stien til venstre. Da han kom lidt frem på stien, fik han øje på flere ildevarslenende tegn. Han spekulerede på, hvor langt han mon kunne gå, førend det var for sent at vende om, og for hvert skridt han tog, blev han mere og mere bange, indtil han følte sig tvunget til at gå tilbage til start igen.

Da de kunne se, at Jim havde svært ved at tage en endelig beslutning om, hvilken sti han ville følge, foreslog Ron og Dave, at Mike skulle vælge. Men Mike var helt lammet af frygt, for ifølge Jims historie, var der ingen af stierne, der lød særligt himmelske. "Jeg vil gerne tænke lidt over det," sagde han. "En af jer må gerne vælge først".

Så var det Rons tur, og han sagde: "Jeg vælger stien til højre, og jeg kommer ikke tilbage." Som sagt så

gjort Ron fortsatte forbi lyden af de vilde dyr og gennem mørket og stormskyerne, indtil han kom til et sted, hvor der var en uforklarlig skønhed og fred. Han gik ud fra, at han var i Himlen og blev der.

Nu var det Daves tur til at vælge. Jim sagde, at han troede, at han hørte et vildt dyr spise Ron, og de følte alle en kuldegysning gå gennem sig. Dave var ikke sikker på, om han tog den rigtige beslutning, for han valgte stien til venstre. Han tænkte ved sig selv: "Lige meget hvad der sker, vil jeg gå fremad på denne sti og få det bedste ud af det."

Da han kom længere frem, ændrede lydene og landskabet sig til det værre. Der lød rædselsvækkende skrig fra vilde dyr, og stormskyer med truende tordenbrag lød overalt. Men stadig fortsatte han fremad, indtil han nåede et skilt, hvorpå der stod "Helvede". Bag ved ham forsvandt stien, og det var umuligt for ham at gå tilbage. Foran ham lå der et deprimerende sted, mørkt og stormfuldt, fyldt med beboere, som levede i nedslidte, usle hytter. Folkene levede i evig angst for angreb fra dyrene og fra omstrejfende bander, som stjal alt, hvad de kunne få fat i. Lige meget hvor han kom frem, fortalte folk ham, at det her var et land, som var forbandet af djævelen, og at det hele kun ville blive værre i al evighed.

Dave overvejede længe og grundigt med sig selv. "Jeg lovede mig selv, at jeg ikke ville vende om på denne sti, og at jeg ville få det bedste ud af det. Jeg nægter at lytte til disse dommedagsstemmer. Inden i mig er der intet Helvede, og min samvittighed er ren, så hvorfor skulle der være et Helvede udenfor?"

Fra det øjeblik fortsatte Dave fyldt med tillid, og han fortalte menneskene, at de ikke behøvede at bo i de usle og nedslidte barakker, og at de kunne ændre forholdene, så de ikke behøvede at leve i frygt. Han stillede også spørgsmål ved deres tro på, at landet var forbandet af djævelen. En lille håndfuld mennesker fattede håb og lyttede, men resten var bange og betragtede endog Dave som en fjende, fordi de frygtede, at han ville gøre tingene endnu værre.

Dave samlede de mennesker, som var villige til at lytte. De nægtede at acceptere de barakker, som de havde fået tildelt som deres endelige hvilested, og de lavede udkast til nye smukke hjem. Det bedste land, de kunne finde, var en ubeboet sump. De drænede og udtørrede den og byggede deres hjem og en smuk by med overdådige haver og smukke landskaber. Banderne var ikke et problem for dem, for indbyggerne hjalp, støttede og beskyttede hinanden. De vilde dyr blev deres venner, for menneskene drog omsorg for dem. Selv de mørke skyer og stormene begyndte at lægge sig, og klare, solrige dage blev mere og mere almindelige.

De mennesker, som var modstandere af Dave, så, hvad der skete, og de tog mod til sig; et efter et blev de andre områder i Helvede omdannet til smukke byer og landskaber. Efter et stykke tid var der ikke andet

end skønhed og fred, så langt øjet kunne se.

Dave betragtede det nu så smukke landskab, og han kom frem til en konklusion: Der var endnu en ting, han måtte gøre. Han gik hen til den oprindelige indgang og fandt det gamle skilt, hvorpå der stod "Helvede", rev det ned, og satte et nyt et op, hvorpå der stod: "Himlen". Idet han gjorde det, viste der sig endnu en todelt sti, og manden i hvidt dukkede op. Hans blik fangede Daves og han sagde: "Jeg tror, du er klar over, hvad du skal gøre".

Dave så sig tilbage og sagde: "Jeg kan se, at jeg skal til at vælge igen".

"Det er rigtigt," sagde manden.

"Før jeg fortsætter, kan du så fortælle mig, hvad der er sket med de andre tre?"

Manden svarede: "Ron befinder sig i en by, der ligner det sted, du har skabt. Han beklager sig kun over én ting: han ville ønske, at han havde været med til at skabe det. Når ønsket bliver stærkt nok, får han chancen for at vælge en anden sti og vil ende et sted, som hedder "Helvede", ligesom du gjorde, og han vil få muligheden for at bygge Himlen. Jim og Mike er stadig lammede af frygt og er bange for at tage en beslutning. Det er dem, der i virkeligheden er i Helvede, men før eller siden må de fortsætte fremad."

"Og hvad ligger der foran mig?" spurgte Dave.

"Det ukendte", sagde manden.

"Udtalelsen gjorde Dave bange, men også spændt på samme tid. Og uden at tøve fortsatte han fremad på stien, der gik til højre.